

Based on the novel by

L.J. Smith

and the TV series developed by

Kevin Williamson & Julie Plec

STEFANS DAGBOEKEN

*Oorsprong
&
Bloeddorst*

Proloog

Ze noemen het het spookuur. Het moment, midden in de nacht, dat de mensen slapen, dat de nachtwezens hen kunnen horen ademen, hun bloed kunnen ruiken, kunnen zien hoe hun dromen zich ontvouwen. Het is het moment dat de wereld van ons is, dat we kunnen jagen, doden, beschermen.

Het is het moment dat ik het meest hunker naar bloed. Maar ik moet me inhouden. Want door me in te houden, door alleen te jagen op dieren wier bloed nooit sneller gaat stromen van begeerte, wier hart niet bonst van vreugde, wier verlangens geen dromen oproepen, kan ik mijn lot beheersen. Ik kan mezelf ervan weerhouden de duistere kant te kiezen. Ik kan mijn Macht beheersen.

Dat is de reden dat ik moet schrijven, in zo'n nacht waarin ik overal om me heen bloed kan ruiken en weet dat ik binnen een tel in verbinding kan staan met de Macht waartegen ik me al zo lang heb verzet en waartegen ik me tot in de eeuwigheid zal blijven verzetten. Door mijn geschiedenis op te schrijven en te zien hoe verschillende taferelen en jaren met elkaar verbonden zijn als kralen aan een eeuwigdurende ketting, kan ik in contact blijven met wie ik was toen ik nog een mens was. Toen het enige bloed dat ik ooit in mijn oren had horen bonzen en in mijn hart had voelen kloppen mijn eigen bloed was...

1

De dag dat mijn leven veranderde begon als iedere andere dag. Het was een hete augustusmiddag in 1864. Het was zulk drukkend weer dat de vliegen zelfs niet meer om de stal heen zwermde. De kinderen van de bedienden, die meestal wilde spelletjes speelden en gilden terwijl ze van het ene karweitje naar het andere renden, waren stil. Er was geen zuchtje beweging in de lucht, alsof alles de adem inhield in afwachting van een langverwachte onweersbui. Ik had plannen gemaakt om met mijn paard Mezzanotte een paar uur te gaan rijden in het koele bos langs de rand van ons familielandgoed Veritas. Ik had een boek in mijn tas gestopt en was vastbesloten om er gewoon tussenuit te knijpen.

Dat had ik die zomer de meeste dagen gedaan. Ik was zeventien en rusteloos. Ik was er niet aan toe om net als mijn broer het leger in te gaan, maar ook niet om van vader te leren hoe ik het landgoed moest beheren. Iedere middag had ik dezelfde hoop: dat een aantal uren eenzaamheid me zou helpen ontdekken wie ik was en wat ik wilde worden. Mijn middelbareschooltijd op de privéschool voor jongens was in het voorjaar beëindigd en vader had erop gestaan dat ik me pas bij de Universiteit van Virginia zou inschrijven als de oorlog afgelopen was. Sindsdien verkeerde ik in een merkwaardig niemandsland. Ik was geen jongen meer, maar ook nog niet echt een man, en ik wist absoluut niet wat ik met mezelf aan moest.

Het ergste was dat ik niemand had om mee te praten. Damon, mijn broer, zat met het leger van generaal Groom in het verre Atlanta, de meesten van mijn vrienden stonden op het punt te gaan trouwen of bevonden zich ook ergens ver weg op een slagveld, en vader hield zich voortdurend op in zijn studeerkamer.

‘t Wordt een hete dag!’ schreeuwde onze opzichter Robert van de

andere kant van de stal. Hij stond daar toe te kijken hoe twee staljongens een van de paarden probeerden in te tomen die vader een week daarvoor op de veiling had gekocht.

‘Jep,’ gromde ik. Dat was ook een probleem: ik hunkerde ernaar om met iemand te kunnen praten, maar als zich een gesprekspartner aandiende, was ik nooit tevreden. Ik wilde wanhopig graag iemand ontmoeten die me begreep, die kon praten over echte dingen, zoals boeken en het leven, en niet alleen maar over het weer. Robert was aardig en een van vaders meest vertrouwde adviseurs, maar hij gedroeg zich zo luidruchtig en opdringerig dat zelfs een gesprek van tien minuten me al volledig kon uitputten.

‘Het laatste nieuws al gehoord?’ vroeg Robert, die het paard in de steek liet en naar me toe kwam lopen.

Ik kreunde inwendig en schudde mijn hoofd. ‘Ik heb geen kranten gelezen. Wat doet generaal Groom op dit moment?’ vroeg ik, hoewel gesprekken over de oorlog me altijd een ongemakkelijk gevoel gaven.

Robert schermde zijn ogen af tegen de zon en schudde zijn hoofd. ‘Nee, niet de oorlog. De aanvallen op de dieren. Bij Griffin zijn ze vijf kippen kwijt. Allemaal met diepe vleeswonden in hun nek.’

Ik bleef abrupt staan en de haartjes achter in mijn nek kwamen overeind. De hele zomer waren er van naburige plantages verslagen binnengekomen van vreemde aanvallen op dieren. Meestal waren het kleine dieren, voornamelijk kippen en ganzen, maar de laatste weken ging het gerucht dat de aanvallen het werk waren van demonen, waarschijnlijk een praatje dat Robert na vier of vijf glazen whisky de wereld in had geholpen. Ik geloofde er niet in, maar het was het zoveelste bewijs dat de wereld waarin ik was opgegroeid niet meer dezelfde was. Alles veranderde, of ik wilde of niet.

‘Misschien heeft een zwervhond ze doodgebeten,’ zei ik met een ongeduldig handgebaar tegen Robert. Het waren dezelfde woorden die ik vader de week ervoor tegen hem had horen zeggen. Er stak een briesje op en de paarden stampten nerveus op de grond.

‘Nou, ik hoop dat zo’n zwervhond jou niet vindt als je in je eentje

uit rijden gaat, zoals je iedere dag doet.’ Met die woorden liep Robert met grote stappen naar de wei.

Ik liep de koele, donkere stal in. Het gelijkmatige ademen en snuiven van de paarden maakte dat ik me onmiddellijk ontspande. Ik nam Mezzanottes borstel van de muur en begon haar gladde, gitzwarte vacht te borstelen. Ze hinnikte waardierend.

Op dat moment ging de staldeur krakend open en vader stapte naar binnen. Vader was een lange man die zo veel kracht en persoonlijkheid uitstraalde dat hij de mensen die zijn pad kruisten gemakkelijk intimideerde. De rimpels in zijn gezicht droegen alleen maar bij tot zijn natuurlijke overwicht. Ondanks de hitte was hij keurig in jacquet.

‘Stefan?’ riep vader terwijl hij om zich heen keek naar de boxen. Hoewel hij al jaren op Veritas woonde, was hij waarschijnlijk nog maar een paar keer in de stal geweest. Hij liet zijn paarden bij voorkeur optuigen en voor de deur afleveren.

Ik kwam uit Mezzanottes box tevoorschijn.

Vader liep voorzichtig verder de stal in. Hij liet zijn ogen snel over me heen glijden en plotseling schaamde ik me dat hij me zag in mijn stoffige, bezwete kleren. ‘We hebben niet voor niets staljongens, zoon.’

‘Ik weet het,’ zei ik, met een gevoel alsof ik hem had teleurgesteld.

‘Er is een tijd en een plek om plezier te maken met paarden. Maar er komt een moment dat een jongen moet stoppen met spelen en een man moet worden.’ Vader gaf Mezzanotte een harde klap op de flanken. Ze snoof en deed een stapje achteruit.

Ik klemde mijn tanden op elkaar en wachtte tot hij zou gaan vertellen dat hij op mijn leeftijd van Italië naar Virginia was vertrokken, met de kleren die hij droeg als zijn enige bezit. Dat hij met stevig onderhandelen een piepklein stukje grond had weten te bemachtigen, dat nu was uitgegroeid tot het immense landgoed Veritas. Dat hij die naam had gekozen omdat ‘*veritas*’ Latijn was voor ‘waarheid’, en dat hij had geleerd dat een man die de waarheid zocht en vocht tegen bedrog, niets anders in zijn leven nodig had.

Vader leunde tegen de deur van de box. ‘Rosalyn Cartwright heeft onlangs haar zestiende verjaardag gevierd. Ze zoekt een echtgenoot.’

‘Rosalyn Cartwright?’ herhaalde ik. Toen we twaalf waren was Rosalyn naar een etiquetteschool buiten Richmond gegaan en ik had haar in geen tijden gezien. Ze was een onopvallend meisje met vaal blond haar en bruine ogen. In iedere herinnering die ik van haar had, droeg ze een bruine jurk. Ze was nooit vrolijk en opgewekt geweest zoals Clementine Haverford, of flirterig en speels zoals Amelia Hawke, of slim en ondeugend zoals Sarah Brennan. Ze was slechts een schim op de achtergrond die zich er tevreden mee stelde aan onze kinderavonturen mee te doen zonder ooit zelf het voortouw te nemen.

‘Ja. Rosalyn Cartwright.’ Vader schonk me een van zijn zeldzame glimlachen. Zijn mondhoeken gingen hierbij nauwelijks omhoog en als je niet beter wist zou je denken dat hij alleen maar spottend grijsde. ‘Haar vader en ik hebben met elkaar gesproken en het lijkt een ideale verbintenis. Ze is altijd erg dol op je geweest, Stefan.’

‘Ik weet niet of Rosalyn Cartwright en ik wel bij elkaar passen,’ mompelde ik. Ik had het gevoel dat de koele muren van de box op me af kwamen. Natúúrlijk hadden vader en meneer Cartwright met elkaar gesproken. Meneer Cartwright was de eigenaar van de bank in het dorp. Als vader een alliantie met hem aanging, zou het gemakkelijk zijn om Veritas nog verder uit te breiden. En als zij het erover hadden gehad, was het zo goed als zeker dat Rosalyn en ik man en vrouw zouden worden.

‘Natuurlijk weet je dat niet, jongen!’ zei vader met een bulderen-de lach, en hij sloeg me op mijn rug. Hij was in een opvallend goede bui. Mijn stemming daarentegen werd met ieder woord slechter. Ik kneep mijn ogen dicht, in de hoop dat dit alles slechts een akelige droom was. ‘Geen enkele jongen van jouw leeftijd weet wat goed voor hem is. Daarom moet je op mij vertrouwen. Ik geef volgende week een diner ter ere van jullie. Breng haar in de tussentijd een bezoek. Leer haar kennen. Geef haar complimentjes. Zorg dat ze verliefd op je wordt.’ Toen vader was uitgesproken, drukte hij een doosje in mijn hand.

En ik dan? wilde ik zeggen. Wat als ik niet wil dat ze verliefd op me wordt? Maar ik zei het niet. Ik duwde het doosje in mijn achterzak zonder naar de inhoud te kijken. Toen ging ik verder met het verzorgen van Mezzanotte. Ik borstelde haar zo hard dat ze snoof en verontwaardigd achteruitweek.

‘Ik ben blij dat we dit gesprek hebben gehad, jongen,’ zei vader.

Ik wachtte tot het tot hem door zou dringen dat ik nauwelijks een woord had gezegd. Tot hij zou beseffen hoe absurd het was om mij te vragen met een meisje te trouwen dat ik in geen jaren had gesproken.

‘Vader?’ zei ik, in de hoop dat hij iets zou zeggen dat me zou verlossen van het lot dat hij voor me had uitgestippeld.

‘Ik denk dat oktober ideaal zou zijn voor een bruiloft,’ was het enige wat mijn vader zei, en hij liet de deur met een klap achter zich dichtvallen.

Ik klemde opnieuw gefrustreerd mijn tanden op elkaar. Ik dacht terug aan onze jeugd, toen Rosalyn en ik tijdens de zaterdagse barbecue's en de gezelligheidsbijeenkomsten van de kerk altijd naast elkaar moesten zitten. Het gedwongen samenzijn had niet gewerkt en zodra we oud genoeg waren om onze eigen vriendjes en vriendinnetjes te kiezen, waren Rosalyn en ik ieder onze eigen weg gegaan. Onze relatie zou precies zo worden als toen we tien jaar jonger waren. We zouden elkaar negeren terwijl we plichtsgetrouw onze ouders tevredenstelden. Alleen, stelde ik somber vast, zouden we dit keer voor de rest van ons leven aan elkaar vastzitten.

2

De volgende middag zat ik in een stijve, fluwelen stoel met een lage rugleuning in de zitkamer van de familie Cartwright. Iedere keer dat ik ging verzitten om een comfortabel plekje te vinden op de harde zitting, voelde ik de starende blikken van mevrouw Cartwright, Rosalyn en haar dienstmeisje op me rusten. Het was alsof ik het onderwerp was van een portretschildering in een museum, of een personage in een salondrama. De hele voorkamer deed me denken aan een decor voor een toneelstuk. Het was niet echt een plek om je te ontspannen. Praten ging trouwens ook moeilijk. De eerste vijftien minuten na mijn aankomst hadden we een haperend gesprek gevoerd over het weer, de nieuwe winkel in het dorp en de oorlog.

Daarna waren er lange stiltes gevallen, waarin alleen het holle getik van de breinaalden van het dienstmeisje te horen was. Ik wierp weer een blik op Rosalyn en probeerde iets aan haar te ontdekken waarvoor ik haar een complimentje kon geven. Ze had een opgewekt gezicht met een kuiltje in haar kin, en haar oorlelletjes waren klein en symmetrisch. Te oordelen naar de centimeter enkel die ik onder de zoom van haar jurk uit zag komen, was ze fijn gebouwd.

Op dat moment schoot er een scherpe pijn door mijn been. Ik gaf een schreeuw en keek naar de grond. Daar had een piepklein, koperkleurig hondje ter grootte van een rat zijn scherpe tandjes in mijn enkel gezet.

‘O, dat is Penny. Penny komt alleen maar dag zeggen, hè, schat?’ koerde Rosalyn terwijl ze het kleine beest in haar armen nam. De hond staarde me dreigend aan en trok nog steeds haar lippen op. Ik schoof behoedzaam achteruit in mijn stoel.

‘Ze is eh... erg lief,’ zei ik, hoewel ik het nut niet inzag van zo’n klein hondje. Honden hoorden kameraden te zijn die je gezelschap

konden houden tijdens een jachtpartij, geen decoraties die pasten bij de meubelen.

‘Ja, lief hè?’ Rosalyn keek verrukt naar me op. ‘Ze is mijn allerbeste vriendin. Ik moet zeggen dat ik als de dood ben om haar nu naar buiten te laten, met al die verhalen die je hoort van vermoorde dieren!’

‘Werkelijk, Stefan, we zijn zó bang!’ Mevrouw Cartwright mengde zich in het gesprek en liet haar handen over het lijfje van haar marineblauwe jurk glijden. ‘Ik begrijp deze wereld niet. Wij kunnen als vrouw gewoonweg niet meer naar buiten.’

‘Ik hoop dat wat het ook is ons niet zal aanvallen. Soms ben ik bang om een voet buiten de deur te zetten, zelfs als het licht is,’ zei Rosalyn zorgelijk, terwijl ze Penny tegen haar borst klemde. De hond jankte en sprong van haar schoot. ‘Ik zou doodgaan als er iets met Penny zou gebeuren.’

‘Ik weet zeker dat haar niets zal overkomen. De aanvallen zijn tenslotte op boerderijen geweest, niet in het dorp,’ zei ik, in een halfhartige poging haar te troosten.

‘Stefan?’ vroeg mevrouw Cartwright met haar schelle stem, dezelfde stem waarmee ze Damon en mij vroeger een standje gaf als we fluisterden tijdens de kerkdienst. Ze had een pinnig gezicht en ze keek alsof ze zojuist een citroen had leeggezogen. ‘Vind je niet dat Rosalyn er vandaag bijzonder mooi uitziet?’

‘O, zeker,’ loog ik.

Rosalyn droeg een vaalbruine jurk die mooi kleurde bij haar bruinachtig blonde haar. Losse pijpenkrulletjes vielen over haar magere schouders naar beneden. Haar kleding stak bleek af tegen de salon, die was ingericht met eiken meubelen, brokaten stoelen en donkere oosterse tapijten die elkaar overlaptten op de glanzende houten vloer. Aan de andere kant van de kamer hing boven de marmeren schoorsteenmantel een portret van meneer Cartwright, die met een strenge uitdrukking op zijn hoekige gelaat op me neerkeek. Ik bekeek hem nieuwsgierig. In tegenstelling tot zijn vrouw, die er dik en blozend uitzag, was meneer Cartwright spookachtig bleek en mager. Hij zag er ook een beetje gevaarlijk uit, net als de gieren die

we de afgelopen zomer boven het slagveld hadden zien rondcirkelen. Als je bedacht wie haar ouders waren, zag Rosalyn er nog redelijk goed uit.

Rosalyn bloosde. Ik schoof naar de rand van de stoel en voelde het sieradendoosje in mijn achterzak. De vorige avond, toen de slaap niet wilde komen, had ik de ring bekeken. Ik had hem onmiddellijk herkend. Het was een ring met een smaragd, omringd met diamanten, en hij was vervaardigd door de beste vaklieden van Venetië. Mijn moeder had hem gedragen tot de dag van haar dood.

‘Nou, Stefan? Wat vind je van roze?’ vroeg Rosalyn.

Ik schrok op uit mijn dagdroom.

‘Neem me niet kwalijk, wat zei je?’ vroeg ik verstrooid.

Mevrouw Cartwright wierp me een geïrriteerde blik toe.

‘Roze. Voor het diner, volgende week. Het is zo aardig van je vader om dat te organiseren,’ zei Rosalyn, en ze staarde met een vuurrood gezicht naar de vloer.

‘Ik denk dat roze je geweldig zal staan. Jij bent altijd mooi, wat je ook draagt,’ zei ik stijf, alsof ik een acteur was die regels uit een toneeltekst voorlas.

Mevrouw Cartwright glimlachte goedkeurend. De hond rende naar haar toe en sprong naast haar op een kussen. Ze begon zijn vacht te strelen.

Plotseling voelde de kamer heet en vochtig aan. De weëig zoete geuren van de parfums van Rosalyn en mevrouw Cartwright deden me duizelen. Ik wierp een steelse blik op de antieke staande klok in de hoek. Ik was hier pas vijfenvijftig minuten, maar het had ook vijfenvijftig jaar kunnen zijn.

Ik stond op en wankelde op mijn benen. ‘Het was heerlijk om u te bezoeken, mevrouw en mejuffrouw Cartwright, maar ik zou de rest van uw middag niet in beslag willen nemen.’

‘Dank je wel.’ Mevrouw Cartwright knikte, zonder van haar canapé op te staan. ‘Maisy laat je wel uit.’ Ze knikte met haar kin naar het dienstmeisje, dat inmiddels zat te dutten boven haar breiwerk.

Ik slaakte een zucht van opluchting toen ik het huis verliet. De lucht voelde koel aan op mijn klamme huid en ik was blij dat ik on-